

IDEES, OPINIONS, COMENTARIS I CONSELLS

Fou Goethe qui va escriure que "pensar és relativament fàcil, obrar ja és més difícil, però obrar conforme al que hom pensa, és obra de genis".

Doncs bé, a la nostra Ciutat és molt corrent topar-se amb els que ténen grans i lluminoses idees, amb els que ténen un abundós ventall d'opinions, capaç de deixar muts de sorpresa als seus interlocutors, així com amb els que "aporten" el seu comentari quasi sempre enrunador i finalment amb els que regalen a mans curulles consells sobre què es el que s'hauria de fer.

Una Ciutat com la nostra, amb aquesta munió de veïns preocupats, hauria hagut d'assolir ja, un grau de perfeccionament de difícil superació.

I tots sabem que dissortadament no es pas així.

Què passa?

Doncs que del dit al fet, hi ha un gran tret.

Sobren idees, opinions, comentaris i consells. Falten braços entusiastes que converteixin algunes idees en realitats, opinions en obres, comentaris en positiu recolzament als que treballen i sobre tot i per damunt de tot, els consells haurien de convertir-se en ajuts tangibles o quelcom més que paraules amables que amaguen o preténen justificar

una escapatòria per a instal·lar-se en la confortable butaca del no fer res, per a criticar-ho tot.

Evidentment el qui no fa res, mai s'equivoca.

El que resulta clar és que el que no fa res, hauria de tenir almenys, l'honestetat de no criticar als que fan, treballen i assumeixen el risc d'equivocar-se.

I aquesta és la carència més greu de la nostra Ciutat. L'absència de ciutadans compromesos, que assumeixin el risc d'equivocar-se, treballant per Balaguer.

La elemental manera de que la Ciutat vagi endavant, és que avencin els seus ciutadans.

La persona estàtica i aturada, no corre cap risc. El risc comença quan hom camina, perquè per avançar cal tenir sempre un peu enlaire i això és un risc constant.

Caminar, comprometre's, assumir responsabilitats ciutadanes, és el remei per a que Balaguer assoleixi la il·lusió i l'entusiasme que ara li falten per a recuperar-se, per a retrobar-se.

SANT PERE I SANT PAU

Abans, quan el ritme de l'any, el portava més el Santoral que el calendari, la diada de Sant Pere i Sant Pau era festa grossa.

No cal dir que era dia de precepte, d'aquells que hom no sols no treballava sino que es pensava més en Deu que els altres dies.

Avui hem inventat una sèrie de festivitats laiques, que han aconsellat a l'autoritat civil, amb certa complicitat silenciosa de la Jerarquia Eclesiàstica, el substituir els dies del Senyor, per uns dies que no són de Deu i quasi quasi ni dels homes.

I no obstant, quan hom pensa en el que féren els Sants per a que els homes fossin més humans, es dol de l'oblit en que es ténen els primers benefactors de l'humanitat!

Vista la cosa només a nivell terrenal, heu pensat alguna vegada en l'epopeia grandiosa de l'evangelització del món antic per Sant Pere i Sant Pau, amb els cristians del seu temps?

Es clar que les seves activitats no poden enfocar-se des d'un punt de vista humà. No sols no ténen explicació, sino ni tant sols sentit, quan s'oblida el caràcter sobrenatural de la seva prèdica i la seva obra.

El món viu pendent del calendari. Nosaltres pensem que li convindria més pensar en el santoral. Per això hem volgut recordar als sants Pere i Pau, apòstols.

Que ells preguin per nosaltres davant Deu Pare, Deu Fill i Deu Esperit Sant.

CONSELL DE DIRECCIÓ

• LLUÍS RUBIES FIGUEROL • FRANCESC PUIGPELAT TORREMORELL • DELFÍ SANUY CANELA
• ANDRÉS VIOLA ESTANY • JOSEP BADIA SORRIBES • FRANCESC PUIGPELAT VALLS • EMILI MONGE GILI
• JAUME FIGUERA PLA • JOAQUIM FERRER COMPANYY • ENRIC SAURET GASTÓ • SALVADOR ALARÍ BERNET

FOTOS: ANGEL CALVET GESSÉ "ARXIU"

Dipòsit Legal: Ll. 102-1989

Fotocomposició i Maqueta: A.G. DALMAU-Lleida

Imprimeix: A. G. DALMAU-Lleida